

секами да имъ отдадемъ, трѣба да е изобразена по лицето ни безъ никакъвъ страхъ, защото инъкъ ще покажемъ долнѣсть. Трѣба подобно да отбѣгваме отъ да правимъ тѣсно познайство съ по долнитѣ отъ насъ, а най повече съ слугитѣ, които си позволяватъ разни вободи.

Съ пріятелитѣ си и съ равнитѣ намъ трѣба да ни е сѣкога лицето весело за да става разговоратъ по лесенъ и по развеселителенъ.

Чистотата изискува да си миемъ лицето и да го отривами съ бѣла кърпа.

Когато е потно лицето ни, трѣба да го отривами съ кърпата си, а не съ ржка. Не трѣба, безъ нужда, да гуждами ржката си по лицето, ни да го барамъ; съ това отбѣгваме отъ много несгодности, както пшпки, лишай и други, които много често излизатъ споредъ ржката.

Мажъ не трѣба ни да си бѣли, ни да си чърви лицето; това нито на жена е допростено, защото е противно на цѣломъдріето и на хрістіянското смиреніе.

VI.

За челото, веждитѣ и бузитѣ.

Челото е сѣлалище на кротостъта, на цѣломъдріето и на мъдростътъж; то, и за това, трѣба да бжде огледало на добродѣтельта.

Да си навѣсвами и набърчами веждитѣ е често знакъ на гордостъ и умраза; трѣба да ся вардимъ отъ това.

Най доброто красило на бузитѣ е цѣломъдріето. Св. Павелъ казва, че съ това ся украсява единъ хрістіянинъ. У истинніятъ хрістіянинъ това цѣломъдріе докарва единъ видъ червенина, която единъ философъ нарича „краската на добродѣтельта“. Когато сърдцето ни е чисто и право, лицето ни ся изведнъждъ зачървява